

עפ"א 8661/09/17 - מריוס כץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 8661-09-17 כץ נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	מריוס כץ
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד שלי קרייצר אביטבול

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ד"ר א. צור) מיום 22.6.17 לפיו הורשע המערער על פי הודעתו בחניה של אוטובוס על מעבר חציה וגזר עליו קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו והתחייבות על סך 250 ₪ להימנע מהעבירה דנן למשך שנה.

הרקע

למערער ניתן דוח בגין העמדת/החניית רכב בתוך מעבר חציה או בתחום של 12 מ' לפניו.

המערער ביקש להישפט ובמועד שנקבע להקראה לאחר שהוקרא למערער כתב האישום הוא אמר כדלקמן: **"אני מודה שאני נהגתי באוטובוס בזמן ובמקום הנקובים בכתב האישום"**. ובהמשך: **"אני מודה בעובדות, לא באשמה"**.

בנסיבות הללו, המערער הורשע על פי הודאתו ולאחר שנשמעו טיעונים לעונש נגזר דינו.

להלן בתמצית טענותיו של המערער

1. בית משפט לא שעה לבקשתו של המערער ולא אפשר לו להביא את ראיותיו.
2. באין מקום חניה מוסדר לאוטובוסים בקרבת בית הספר כדרישת המחוקק, חייב נהג האוטובוס למצוא מקום להעמיד את הרכב.

3. מעבר החציה ממוקם במקום שמיועד להיות מקום חניה לדיירי הרחוב ואיננו תקני. מטעם זה אין ליתן במקום דוחות.

4. בית משפט קמא לא התייחס לשעה בה נרשם הדוח 19:38. בשעה זו המשיבה איננה אמורה לרשום דוחות אלא אם היתה הפרעה לתנועה. במקום לא היתה כמעט תנועה באותה שעה ועל כן לא היתה כל הפרעה לתנועה.

5. העונש, כפל קנס, בנסיבות הללו איננו מידתי כלל ועיקר.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק ביהמ"ש קמא והתמונות והמסמכים שהוגשו בדיון, שוכנעתי כי דינו של הערער להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

כמפורט לעיל, אין חולק כי המערער הודה בעובדות כתב האישום.

זאת ועוד, המערער אף הוסיף כי ביקש מב"כ התביעה "להסתפק בהתחייבות, אם לא, אני מודה אבל לא באשמה" (עמ' 1 לפרוטוקול מיום 22.6.17).

למערער טענות שונות שחלקן אף לא הועלו בבית משפט קמא. המערער טוען כי ביקש מבית משפט לקבוע דיון הוכחות על מנת להביא את ראיותיו אולם אין כל בקשה שכזו בפרוטוקול הדיון.

המערער טען בנימוקי הערער כי לא ניתן לרשום דוח בשעה 19:38 מאחר ובשעות הערב אין תנועה של ילדים במקום כך שגם אין חומרה יתרה במעשיו כפי שציין בית משפט קמא בגזר דינו. טענה זו הועלתה לראשונה בנימוקי הערער, לא הוכחה ואף אין בה ממש.

דוחות כגון דא, ניתנים במשך כל שעות היממה.

גם הטענות לפיהן יש צורך לסמן את המרחק של 12 מ' לפני מעבר החציה ואחריו, או כי מעבר החציה נשוא הדיון נמצא בתוך מפרץ חניה, אין בהן ממש. מהתמונות שהוצגו מתברר שמעבר החציה איננו נמצא בתוך מפרץ חניה וכי יש תמרוקים כחוק.

מהתמונות שהוגשו לבית המשפט קמא אני למדה כי המערער החנה את רכבו - אוטובוס על מעבר החציה, כמעט על כולו, ואכן כנטען על ידי המשיבה חסם את שדה הראיה במקום והפריע להולכי רגל לעבור במעבר החציה.

העובדה שאין מקום חניה הולם במקום לאוטובוס איננה מצדיקה את מעשיו של המערער. לא ניתן להפר את החוק

מטעם זה ואין ממש גם בטענותיו של המערער.

לעניין גזר הדין - בית משפט קמא פרט ונימק היטב את גזר דינו ולא מצאתי כי נפלה טעות בשיקוליו או בקביעותיו ועל כן אין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ח, 08 נובמבר 2017, בהעדר
הצדדים.